

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Veolia Energie ČR, a. s., IČ: 451 93 410**
sídlem 28. října 3337/7, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Zákouckým, LL.M.
sídlem Jungmannova 24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2016, č. j. 35349/16/5100-414543-711335, ve věci úroku z neoprávněného jednání správce daně,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15. 8. 2016 č. j. 35349/16/5100-414543-711335 **se zrušuje** a věci **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Zákouckého, LL.M., advokáta se sídlem Jungmannova 24, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 13. 10. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2016, č. j. 35349/16/5100-414543-711335 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 22. 3. 2016, č. j. 902093/16/3201-00460-800426 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žalobcova námitka dle ustanovení § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ve věci úroku z neoprávněného jednání správce daně dle ustanovení § 254 daňového řádu.

II. Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítá, že v důsledku změny dodatečných platebních výměrů vznikl žalobci nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně, a to z přeplatku na darovací dani, jenž byl žalobci vrácen dne 2. 2. 2016; nelze tak souhlasit s argumentací žalovaného, že dodatečné platební výměry nejsou rozhodnutím o stanovení daně ve smyslu ustanovení § 254 daňového řádu, a tudíž na přeplatek nelze aplikovat režim tohoto ustanovení. Absurdním se jeví tento výklad již při konfrontaci s ustanovením § 147 daňového řádu, který upravuje 3 druhy rozhodnutí o stanovení daně, a z něhož vyplývá, že změnou dodatečného platebního výměru bezesporu dochází i k materiální změně rozhodnutí o stanovení daně ve smyslu ustanovení § 254 daňového řádu, kdy tento výklad potvrzuje i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci *Kordárna*. Žalovaný svým závěrem o povaze dodatečných platebních výměrů dovozuje jistou procesní a materiální nejednotnost řízení a rozhodnutí o stanovení darovací daně, avšak žalobce je toho názoru, že dodatečné platební výměry tvoří s původními platebními výměry fakticky jeden celek vydaný v rámci jednoho prvoinstančního řízení, jímž je stanovena jediná daňová povinnost za jedno zdaňovací období. Nelze souhlasit ani s tvrzením žalovaného, že se v případě vyměřovacího a doměřovacího řízení jedná o dvě samostatná řízení s rozdílnými předměty; předmětem obou řízení je konkrétní jednotlivá daň, což z daňového řádu jednoznačně vyplývá. Žalobce zastává názor, že vztah dalšího rozhodnutí (dodatečný platební výměr) v téže věci k rozhodnutí původnímu (platební výměr) není daňovým řádem upraven a tato rozhodnutí koexistují vedle sebe, což ovšem neznamená, že nejsou součástí téhož řízení. Existuje-li tedy dodatečný platební výměr, pak materiálně mění původní platební výměr, přičemž na oba je nutno nahlížet jako na jediný celek. Žalobce dále spatřuje nezákonnost v nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nezabýval odvolací námitkou stran nedostatečného vypořádání všech námitek správcem daně. Žalovaný pouze konstatoval, že soudní rozhodnutí uváděná žalobcem jsou závazná pouze pro účastníky řízení toho kterého sporu a že se jedná o skutkově odlišné situace; nikterak tento závěr však již dále neodůvodnil. Pokud se žalovaný rozhodl nezabývat se některými námitkami, bylo jeho povinností uvést, z jakého důvodu takto učinil.

III. Vyjádření žalovaného

3. Vy vyjádření k žalobě ze dne 8. 12. 2016 žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Co do merita svého vyjádření odkazuje zejména na odůvodnění napadeného rozhodnutí a nadto konstatuje, že není pravdou, že by žalovaný shledal nenaplnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu z toho důvodu, že dodatečný platební výměr není rozhodnutím o stanovení daně; skutečným důvodem pro nepřiznání tohoto typu úroku bylo nenaplnění jiné podmínky, jelikož se nejednalo o rozhodnutí, na jehož základě by byla reálně provedena jakákoliv úhrada daně. Žalovaný dále konstatuje, že se v případě vyměřovacího a doměřovacího řízení jedná o dvě samostatná řízení s rozdílnými předměty. Nelze ani akceptovat výklad žalobce, že by výsledkem doměřovacího řízení bylo měněno nebo rušeno rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 101 daňového řádu se všemi jeho právními účinky vydané ve vyměřovacím řízení; doměřovací řízení tak není forma opravného či dozorčího prostředku, ale samostatné řízení, jímž lze rozhodnout o rozdílu oproti poslední známé dani. K institutu úroku z neoprávněného jednání správce daně lze přistoupit pouze za splnění určitých podmínek - správcem daně byla uložena neoprávněná platba nezákonným či nicotným rozhodnutím, tato platba byla daňovým subjektem provedena a současně byla nezákonnost předmětného rozhodnutí konstatována při jeho změně či zrušení, resp. byla prohlášena nicotnost rozhodnutí. Tato situace ovšem v případě žalobce nikdy nenastala; ten má ovšem stále možnost nárokovat případnou náhradu škody vzniklou v důsledku nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu dle příslušného zákona. Pokud se týče námítky nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný konstatuje, že důvody výroku napadeného rozhodnutí jsou z textu odůvodnění zcela zřejmé. Správce daně i žalovaný se k žalobcem uvedeným soudním rozhodnutím vyjádřili tak, že v žádném z nich není řešena skutkově obdobná situace, přičemž stručně poukázali na rozdílnost řešených právních otázek ve vztahu ke každému z žalobcem odkazovaných rozsudků.

IV. Doplnění žalobce a replika žalovaného

4. Dne 20. 12. 2017 bylo soudu doručeno podání žalobce, v němž poukazuje na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Afs 27/2017-45 (dále také „cit. rozsudek“), kde Nejvyšší správní soud posuzoval takřka identický skutkový základ, kdy se adresát daňové povinnosti domáhal zaplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně poté, co mu byla vrácena neoprávněně vybraná darovací daň z emisních povolenek na základě rozsudků Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) a Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že k podání ústavní stížnosti proti shora cit. rozsudku není žalovaný aktivně legitimován, je dané rozhodnutí finální, a tudíž by se zdejší soud měl v zájmu zajišťování jednoty a zákonnosti rozhodování řídit právním názorem v cit. rozsudku uvedeným.
5. Na žalobcovo doplnění reagoval žalovaný replikou ze dne 10. 1. 2018, v níž se neztotožňuje se závěry Nejvyššího správního soudu v cit. rozsudku. Zejména namítá, že v nalézací části daňového řízení tíží břemeno tvrzení daňový subjekt, tudíž odpovědnost za správné stanovení daně nelze zcela přenášet na správce daně. Po žalovaném i správci daně nelze rovněž požadovat ve vyměřovacím řízení aplikaci příslušné směrnice, pokud se žalobce přímého účinku směrnice v daňovém řízení nedovolával a zvláště pokud předmětný rozsudek Soudního dvora byl uveřejněn v Úředním věstníku Evropské Unie až 27. 4. 2015. Zajisté pak nelze dospět ani k závěru, že by žalobce neměl k dispozici prostředky, jimiž by mohl zpochybnit neslučitelnost tuzemské právní úpravy darovací daně z emisních povolenek a čl. 10 dotčené směrnice; absenci dřívější procesní aktivity

žalobce tak nelze přičítat k tíži správce daně a žalovaného. Správce daně nepochybil, pokud bez dalšího neaplikoval namísto vnitrostátního práva příslušné ustanovení směrnice; právě na základě tohoto pochybení učinil Nejvyšší správní soud v cit. rozsudku závěr o nezákonnosti platebního výměru, jenž se stal podmínkou pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně. Takový závěr je ovšem neudržitelný i s ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů veřejné správy, kdy Nejvyšší správní soud v cit. rozsudku presumuje nezákonnost rozhodnutí, které nebylo zákonem předvídanou cestou formálně změněno, zrušeno ani prohlášeno za nicotné. S ohledem na uvedené se tedy žalovaný neztotožňuje se závěry vyjádřenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Afs 27/2017-45.

V. Zjištěný skutkový stav

6. Z obsahu správních spisů jakož i ze shodných skutkových tvrzení účastníků řízení krajský soud zjistil, že na základě daňových přiznání žalobce k darovací dani z přidělených emisních povolenek vydal dne 9. 8. 2012 správce daně platební výměr na daň darovací, kterou postupem dle ustanovení § 140 daňového řádu, tj. ve shodě s údaji uvedenými v daňovém přiznání, vyměřil ve výši 110 979 072 Kč. Shodným postupem vyměřil správce daně žalobci darovací daň ve výši 64 013 440 Kč, a to platebním výměrem ze dne 26. 9. 2012.
Dne 27. 6. 2013 podal žalobce dodatečná daňová přiznání k darovací dani za roky 2011 a 2012, v nichž oproti původním daňovým tvrzením nově deklaruje daňovou povinnost ve výši 0 Kč, neboť se domnívá, že s ohledem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2012, č. j. 47 Af 1/2012, nebyla v předmětných obdobích darovací daň správně vyměřena; současně žalobce požádal správce daně o vrácení přeplatku. O dodatečných daňových přiznáních rozhodl správce daně tak, že doměřil v obou případech rozdíl oproti poslední známé dani ve výši 0 Kč, tj. potvrdil daňovou povinnost stanovenou v původních platebních výměrech. Proti dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, která žalovaný zamítl a napadené dodatečné platební výměry potvrdil. Obě rozhodnutí o odvolání napadl žalobce správními žalobami, kterým bylo rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 22 Af 38/2014 a 22 Af 39/2014 vyhověno, tato rozhodnutí byla zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V novém odvolacím řízení změnil žalovaný dodatečné platební výměry ve prospěch žalobce tak, že za r. 2011 doměřil daň ve výši -13 996 864 Kč a za r. 2012 doměřil daň ve výši -8 073 472 Kč, přičemž oba přeplatky byly na žádost vráceny žalobci.
7. Dne 1. 2. 2016 podal žalobce u správce daně námitku dle ustanovení § 159 ve spojení s ustanovením § 254 daňového řádu, neboť mu v souvislosti se změnou dodatečných platebních výměrů měl vzniknout nárok na přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně; v námitce uvedl argumenty shodné s žalobními body. Prvostupňovým rozhodnutím správce daně námitku zamítl s tím, že na předpis úroku z neoprávněného jednání správce daně nebyly splněny zákonné požadavky, neboť v souvislosti se změnou dodatečných platebních výměrů nebyla provedena žádná úhrada daně. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil; ztotožnil se zejména s argumentací správce daně stran neprovedení žádné platby daně ve vztahu ke změně dodatečných platebních výměrů. Zbylé důvody

napadeného rozhodnutí jsou shodné s argumenty uvedenými ve vyjádření žalovaného k žalobě (bod III.).

VI. Právní posouzení

8. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci řízení souhlasili.
9. Dle ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu *dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady. Tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy.*
10. Jak je z obsahu správních spisů, jakož i z podání učiněných účastníky soudního řízení zřejmé, předmětem sporu nejsou skutkové okolnosti posuzovaného případu, nýbrž otázka možnosti či nemožnosti subsumpce shora popsaného skutkového stavu pod právní normu vyjádřenou v ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu; jedná se tedy o posouzení otázky výkladu práva. Účastníkům řízení je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Afs 27/2017-45, a závěry v něm vyřčené. Jelikož předmětem cit. rozsudku bylo posouzení věci skutkově obdobné s případem nyní projednávaným, považuje krajský soud za vhodné uvést závěry Nejvyššího správního soudu relevantní pro nynější věc.
11. V bodě [40] cit. rozsudku Nejvyšší správní soud zprvu vyslovil, že „*skutečnost, že správce daně stanoví a vyměří daň postupem dle § 140 daňového řádu, při respektování cíle správy daní, tak, jak je stanoven v § 1 odst. 2 daňového řádu a základních zásad správy daní, dle názoru Nejvyššího správního soudu nevylučuje následnou možnou aplikaci § 254 odst. 1 daňového řádu v případě vzniku přeplatku v důsledku pozdějšího (nižšího) doměření daně správcem daně*“.
12. V bodě [42] cit. rozsudku Nejvyšší správní soud nejprve obecně uvádí, že „*za správnou aplikaci právního předpisu a výběr daně ve správné, tj. v zákonné výši je odpovědný správce daně*“, na což navazuje v bodě [44] blíže specifikovaným názorem a sice, že „*obdobně to platí i pro aplikaci právních předpisů zakládajících daňovou povinnost v kontextu s uplatněním unijního práva, které je třeba ve věci použít. Jak konstatoval zdejší soud již ve výše citovaném rozsudku sp. zn. 5 Afs 53/2009, správce daně lze činit zodpovědným za znalost právních předpisů, včetně předpisů unijních, zejména tehdy, je-li na nich posouzení vzniku daňové povinnosti závislé, a za případnou interpretaci a aplikaci právních předpisů (in concreto - uplatnění směrnice, která stanoví předpoklady pro zpoplatnění emisních povolenek)*“.
13. K podílu zavinění žalovaného na vzniku přeplatku pak Nejvyšší správní soud v bodě [46] cit. rozsudku konstatoval, že „*s přihlédnutím k uvedenému lze uzavřít, že správce daně se nezákonným postupem na vzniku přeplatku stěžovatele bezesporu podílel. Pomine-li zdejší soud,*

že správce daně akceptoval daň specifikovanou stěžovatelem v daňovém přiznání jako daň z prodeje emisních povolenek, a bez toho, aby věc posoudil v intencích unijního práva, které bylo třeba aplikovat, přistoupil bez dalšího k jejímu vyměření postupem dle § 140 odst. 1 daňového řádu, nemůže již pominout to, že stejným negativním způsobem postupoval i poté v řízení doměřovacím, v němž doměřil daň ve výši 0, tedy setrval na její výši původně vyměřené postupem dle § 140 daňového řádu. Tyto dodatečné platební výměry byly potom změněny (ve prospěch stěžovatele) žalovaným v odvolacím řízení.“

14. K povaze vyměřovacího a doměřovacího řízení a jejich vzájemného vztahu se Nejvyšší správní soud vyjádřil v bodě [48] cit. rozsudku v tom smyslu, že „přiznáním úroku je postihováno negativní jednání (nezákonný postup) správce daně v rovině nalézací při stanovení daně; není přitom rozhodné, jakým způsobem či postupem, či v jakém „dílčím“ daňovém řízení (vyměřovacím či doměřovacím) tak správce daně učiní; rozhodné je pouze, zda při stanovení daně postupoval *lege artis*. Neobstojí tak názor žalovaného, potažmo krajského soudu, že rozhodnutím žalovaného byly zrušeny dodatečné platební výměry, kterými fakticky nebyla žádná daň stěžovateli vyměřena a předepsána k úhradě, neboť tato byla stanovena ve výši nula, a že daň byla stanovena již v řízení vyměřovacím, a to na základě údajů uvedených stěžovatelem. Ve věci je podstatné, že správce daně na původně nesprávně stanovené dani setrval. Nejvyšší správní soud nevidí rozdíl v tom, zda správce daně daň nesprávně vyměří či zda setrvá (v doměřovacím řízení) na dani daňovým subjektem nesprávně (v řádném daňovém přiznání) uvedené a uhrazené. V obou případech totiž dochází k nezákonnému odčerpání majetku daňového subjektu v podobě plnění (daně) ve výši, k němuž ze zákona není povinen, popř. mu daňová povinnost nevznikne vůbec.“ V bodě [50] nadále konstatuje, že „nemůže přisvědčit úvahám žalovaného, jakož i krajského soudu, pokud vycházejí z předpokladů oddělitelnosti a samostatnosti jednotlivých dílčích řízení. Nalézací řízení, v němž dochází ke stanovení daně, zahrnuje jak řízení vyměřovací, tak řízení doměřovací, obě řízení směřují ke správnému stanovení daně (jedné daně za jedno zdaňovací období). Základem pro správné zjištění a stanovení daně je tedy jak řádné daňové tvrzení, tak i dodatečné daňové tvrzení podané daňovým subjektem. Nalézací řízení (tj. řízení vyměřovací i doměřovací) je ukončeno formálně právní mocí rozhodnutí o stanovení daně, materiálně lze jeho konec vymezit okamžikem, kdy se poslední známá daň stává konečnou a nelze ji již změnit, tj. uplynutím lhůty pro stanovení daně.“, přičemž v bodě [51] shrnuje předchozí úvahy tak, že „hlediska správného stanovení daně tvoří obě dílčí řízení jeden celek“.
15. V bodech [53] a [54] cit. rozsudku poté Nejvyšší správní soud uzavírá, že „nelze proto vycházet při posouzení důvodu vzniku přeplatku a případné aplikace § 254 daňového řádu pouze z faktu že daň byla stanovena toliko výlučně platebním výměrem, resp. postupem dle § 140 daňového řádu, nikoli však již dodatečným platebním výměrem. Byla-li dodatečným platebním výměrem stanovena daň ve výši 0, v součtu s původním stanovením daně, stěžovatel uhradil nepochybně na dani více, než činila jeho zákonná povinnost. Argument, že žalovaný zrušil pouze dodatečný platební výměr, nikoli platební výměr, proto neobstojí, neboť daň nebyla stanovena v zákonné výši. Pro závěr o tom, zda daňovému subjektu náleží úrok dle § 254 daňového řádu z důvodu pochybení správce daně, je rozhodné pouze to, zda ke vzniku přeplatku došlo z důvodu nezákonnosti nebo nesprávného úředního postupu správce daně, nikoli již však nutně to, v jakém dílčím daňovém řízení se správce daně nezákonnosti dopustil.“
16. Krajský soud poukazuje na skutečnost, že kromě individuální (kasační) závaznosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (ust. § 110 odst. 4 s. ř. s.) se ve správním soudnictví uplatňuje rovněž kvaziprecedenční závaznost vyjádřená skrze sjednocování

judikatury

(ust. § 12 s. ř. s.); jinými slovy vyjádřeno, ve skutkově obdobných případech rozhoduje krajský soud v souladu právními názory aprobovanými judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ačkoliv byl cit. rozsudek vydán až dne 26. 10. 2017, tj. po dni vydání napadeného rozhodnutí, tak s ohledem na převažujícího retrospektivního působení nově vyřčených právních názorů v soudních rozsudcích [srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS] je krajský soud závěry vyslovenými v cit. rozsudku vázán a neshledává nijak nezbytným nesouhlasit s výše uvedenými právními názory a zakládat tak konkurenční právní úvahy vymezující se vůči cit. rozsudku. Brání-li se žalovaný ve svém vyjádření k žalobě tvrzením, že *skutečným důvodem pro nepřiznání tohoto typu úroku bylo nenaplnění jiné podmínky, jelikož se nejednalo o rozhodnutí, na jehož základě by byla reálně provedena jakákoliv úhrada daně*, tak ve zejména světle bodu [48] cit. rozsudku je zřejmé, že takový názor nemůže obstát, neboť Nejvyšší správní soud nečiní rozdíl mezi nesprávným vyměřením daně a setrváním na nesprávně vyměřené dani samotným daňovým subjektem. Rovněž se Nejvyšší správní soud obsáhle vyjádřil k povaze vyměřovacího a doměřovacího řízení a jejich vzájemného vztahu a výsledného vlivu na posouzení otázky naplnění podmínek pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně. Nesouhlasí-li žalovaný se závěry učiněnými Nejvyšším správním soudem, má dále možnost s těmito názory polemizovat v řízení o kasační stížnosti, nikoliv však v nynějším řízení před krajským soudem.

VII. Závěr a náklady řízení

17. Lze uzavřít, že ve světle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu byly na základě skutkového stavu zjištěného správními orgány naplněny všechny podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně. Žalovaný tak postupoval v rozporu se zákonem, pokud aproboval prvostupňové rozhodnutí správce daně a nepřiznal žalobci předmětný úrok; z tohoto důvodu krajský soud napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.). V dalším řízení bude muset žalovaný vzít v potaz závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Afs 27/2017-45, a ve světle zde vyjádřených právních názorů opětovně přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí správce daně.
18. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto (výrok II.) podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení plně procesně úspěšný, a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
I) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	
1) příprava a převzetí věci	
2) sepsí žaloby	§ 7, § 9 odst. 4 písm.
3) písemné vyjádření ve věci samé	d) 9 300 Kč
	vyhl. č. 177/1996 Sb.

□) paušální náhrada hotových výdajů
advokáta ve výši 300 Kč / úkon
při úkonech právní pomoci
vypočtených pod písm. □)	§ 13 odst. 3
vyhl. č. 177/1996 Sb.	900 Kč
□) daň z přidané hodnoty	§ 14a odst. 1
vyhl. č. 177/1996 Sb.	2 142 Kč

Celkem

15 342 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle ustanovení § 64 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 6. února 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu